

Arrest

nr. 294 863 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 april 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker (M.H.S.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op [...] juli 1962 geboren in Makhmour, Irak. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U woonde heel uw leven in Makhmour en op de boerderij in Ali Awa. Uw zoon S.H.H. (CG [...] o.v.[...]) had problemen met de PKK. Hij verliet

hierdoor het land en vluchtte naar België, waar hij op 4 oktober 2010 erkend werd als vluchteling. De PKK was op zoek naar uw zoon en bedreigde u. In 2010 bent u samen met echtgenote M.L.A. (CG [...], o.v.[...]) en uw dochter S.Y.H. (CG [...] o.v. [...]) verhuisd naar de boerderij in Ali Awa. In 2014 nam de Islamitische Staat de regio in waardoor jullie het dorp verlieten en naar Qoush Oghlu vluchtten, waar jullie zeven maanden bij vrienden konden verblijven. Begin 2015 verhuisden jullie terug naar de wijk Bendiaan te Makhmour. U ging in die periode op en neer naar de gronden in Ali Awa. U had het gevoel dat u in het oog werd gehouden door de PKK. Op een gegeven moment in 2019, vlak voor de corona-uitbraak, kwam de PKK langs in jullie woning. Ze forceerden de deur en vielen binnen. Ze bedreigden en sloegen u en zeiden dat ze nog steeds op zoek waren naar uw zoon. Jullie verhuisden opnieuw naar de boerderij in Ali Awa. U voelde u niet op uw gemak door de aanwezigheid van de Islamitische Staat in de omliggende dorpen. Wanneer u wist dat ze in de buurt waren, verliet u het dorp om een beetje later weer terug te keren. U heeft persoonlijk geen problemen gehad met de IS.

Rond 2017 werden er nieuwe Arabische gezinnen naar de dorpen gebracht met de steun van Hashed el Shaabi. In februari 2021 kwam Hashed naar uw boerderij en wilde dat u, omdat u Koerd was, uw grond zou verlaten. U weigerde. In de maanden erop kwamen ze nog regelmatig langs. U werd ervan beschuldigd dat u als Koerd hun activiteiten in de gaten hield en spioneerde. U antwoordde dat u met het stuk grond in uw levensonderhoud voorzag. De band van uw tractor werd lek geschoten. In maart 2021 kwamen ze terug met een nieuwkomer om hem in uw boerderij te installeren. U werd beledigd en geslagen door de nieuwkomer. In juni 2021 kwamen ze opnieuw naar de boerderij en stalen uw tractor. U werd een keer door leden van Hashed bestolen aan een controlepost nadat u terugkeerde van de markt. In november 2021 kwamen ze wederom naar de boerderij. U werd geslagen en u viel op de grond. Ze schoten in de lucht en uw vrouw en dochter kwamen naar buiten. Een van de leden van Hashed pakte de arm van uw dochter en trok haar mee. Uw vrouw kon dit verhinderen. Deze keer namen ze de pick-up mee. U wist dat de situatie niet zou verbeteren. Op 9 december 2021 kregen jullie via de mukhtar van het dorp een brief van Hashed el Shaabi, waarin jullie gevraagd werd het dorp te verlaten, anders zouden jullie opgesloten worden. Jullie verlieten Ali Awa op 10 december 2021 en gingen naar Makhmour. Daar kwamen jullie uw schoonzoon S.F.S.S. (CG [...], o.v.[...]) tegen. Ook uw schoonzoon en uw dochter S.Fa.H.S. (CG [...], B, [...]) en uw dochter Ha. ondervonden problemen met Hashed el Shaabi. U, uw echtgenote en dochter staken illegaal de grens met Turkije over en reisden naar Istanbul, waar jullie anderhalve maand bleven. U heeft uw dochter Fa. even gezien in Istanbul. Jullie reisden vervolgens verder naar België waar jullie op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw dochter Fa. en haar echtgenoot dienden op 25 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Het contact met Ha. is verbroken. Jullie weten niet waar ze is.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele identiteitskaarten van u, uw echtgenote en dochter neer en de brief van Hashed el Shaabi.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een aantal medische en psychologische problemen ondervond. Zo had u een hoge bloeddruk, last van uw prostaat, en voelde u de rechterzijde van uw lichaam soms tintelen en verdoven (CGVS vader p.2). Uw psychologische klachten hadden te maken met de onzekerheid inzake uw verblijfsstatuut in België. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aangeboden om zo gauw u een probleem ondervond tijdens het persoonlijk onderhoud dit te signaleren (CGVS vader p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg u last van druk op uw oog. Er werd door de protection officer gepolst of u in staat was om het interview verder te zetten, u antwoordde hier bevestigend op (CGVS vader p.14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees

voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord of gearresteerd te worden door Hashed el Shaabi in Ali Awa omwille van de gronden. U koestert eveneens een vrees in Makhmour omwille van de PKK die nog steeds op zoek zou zijn naar uw zoon (CGVS Y. p.13, vader p.13).

Wat betreft de problemen in Ali Awa met Hashed el Shaabi kan er het volgende opgemerkt worden. In eerste instantie kan u niet aantonen dat u daadwerkelijk de eigenaar was van het stuk grond waar Hashed el Shaabi zijn oog op had laten vallen. U stelde dat de meerderheid van de Koerden in het dorp op stukken land van de Arabieren werkte (CGVS vader p.9). Sinds 2003 zouden de Koerden er stelselmatig weggetrokken zijn waarna het dorp grotendeels bevolkt werd door Arabieren. Sinds 2017 zouden er door Hashed el Shaabi nieuwe Arabische gezinnen naar de regio gebracht worden (CGVS vader p.10). U was de enige Koerd in het dorp die eigenaar was van een stuk grond. Uw grootvader zou het van de landbouwdienst hebben gekregen, vervolgens zou uw vader dit geërfd hebben en zo kwam het in uw bezit (CGVS vader p.12). Hoewel u eigenaar zou zijn geweest van dat stuk grond en dit toch de reden was waarom u dermate veel problemen zou hebben ondervonden met Hashed el Shaabi, kan u niet door middel van een eigendomsakte aantonen dat u dit daadwerkelijk bezat. U verklaarde dat u wel over eigendomsdocumenten beschikte, maar dat u deze kwijt bent geraakt onderweg. Dit kan niet overtuigen. Zo verklaarde u dat net deze documenten alsook jullie paspoorten (zie infra) afgenomen werden door de smokkelaar. De tas met de documenten lag bij de smokkelaar in de cabine van de vrachtwagen vooraan. Eens jullie uitgestapt waren in België startte de smokkelaar de vrachtwagen en reed hij weg met de tas. Merkwaardig genoeg beschikte u wel nog over jullie identiteitskaarten, woonstkaart en de brief van Hashed el Shaabi (CGVS vader p.17, p.18). Deze documenten zou u in uw jaszak bewaard hebben. Het CGVS kan uw verklaring voor het ontbreken van de cruciale documenten in uw relaas, met name de eigendomsakte van het stuk grond en de paspoorten, niet weerhouden. Het is immers een nietszeggende uitleg om het ontbreken van documenten te verklaren. U heeft bovendien geen aangifte gedaan in verband met de diefstal van deze documenten en kan uw verklaring dat de smokkelaar uw tas met kleren en documenten meegenomen heeft bijgevolg niet staven. De eigendomsakte raakt aan de kern van uw relaas. De andere Koerden, die stukken land pachtten, verlieten immers de regio zo gauw Hashed el Shaabi de gronden claimden, zo stelt u. Uw verzet had te maken met uw bewering dat u eigenaar was van deze grond. Dat u uw eigendomsdocumenten niet kan neerleggen en evenmin een aannemelijk verklaringen kan voorzien voor het ontbreken van de documenten is bijgevolg nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan u niet overtuigen aangaande de dreigbrief die u ontvangen zou hebben op 9 december 2021 en op basis waarvan u besloot het land te verlaten. U legde dit document neer (zie documenten). Het document werd tijdens het persoonlijk onderhoud vertaald door de daar aanwezige tolk en nogmaals na het persoonlijk onderhoud (CGVS Y. p.15). De tolk heeft de schrijffouten in het document in het geel gemarkeerd. Het document was afkomstig van en ondertekend door de vice-president van Hashed el Shaabi. De organisatie Hashed el Shaabi bestaat hoofdzakelijk uit Arabieren en is een overheidsinstantie. In de brief staan zeer veel schrijffouten. Dit ondergraaft de authenticiteit van het document. Er kan immers verwacht worden dat een document dat afkomstig is van de vicepresident van Hashed el Shaabi foutloos zou worden opgesteld, temeer deze brief klaarblijkelijk op grote schaal verspreid werd. Uw schoonzoon F. had immers exact hetzelfde document gekregen, enkel de naam en plaats waren anders (CGVS F. p.6). In de brief werd er gezegd dat u drie dagen de tijd kreeg om de regio te verlaten. Indien u dit niet deed, mochten u en uw familieleden gearresteerd worden en overgebracht worden naar de gevangenis (CGVS Y. p.15, p.16). U verliet naar eigen zeggen de dag nadat u de dreigbrief ontving het dorp. U ging verder en stelde dat u illegaal de grens met Turkije moest oversteken omdat u gezocht werd door Hashed el Shaabi. Dit is evenmin geloofwaardig. Uit uw verklaringen en de eis verwoord in de brief wordt u aangemaand om uw grond te verlaten. Het is duidelijk dat het Hashed om de grond te doen is en niet zozeer om u en uw familie. U werd hiermee geconfronteerd. U hield echter vol dat de brief tot doel had om u te arresteren (CGVS vader p.17). U was er zelfs van overtuigd dat ze altijd de intentie hadden om u te arresteren. Ze waren echter bang van de juridische consequenties die uw arrestatie met zich zou meebrengen. Dit houdt geen steek. U verklaarde dat Hashed el Shaabi veel macht had en dat niemand iets tegen hen durfde te doen (CGVS vader p.17). Moest Hashed el Shaabi u daadwerkelijk willen arresteren, is het niet geloofwaardig dat ze u een brief zouden sturen waarin u drie dagen de tijd krijgt om uw grond te verlaten om vervolgens uw naam te melden aan de grensposten met de intentie om u alsnog te arresteren (CGVS vader p.17). Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen dat u een brief van Hashed el Shaabi ontvangen heeft en dat deze groepering u wil arresteren.

Voorts kan er aangestipt worden dat u van de problemen, meer bepaald de poging tot ontvoering van Y., vreemd genoeg geen enkele melding heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook uw echtgenote en Y. zelf hebben hier in het geheel niets van gezegd. Aan Y. werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om opmerkingen te formuleren aangaande het gehoor op de DVZ. Ook hier maakte ze geen melding van persoonlijke problemen die ze zou gehad hebben (CGVS Y. p.2). Nu kan er opgemerkt worden dat de poging tot ontvoering in se het enige element is dat uw dochter persoonlijk zou hebben meegemaakt. Er kan dan ook verwacht worden dat ze dit vermeldde bij de beschrijving van de door haar ondervonden problemen. Dat niemand onder jullie dit vermeldde tijdens het gehoor op de DVZ doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan (verslag DVZ vader, moeder, Y.).

Voorts kan er geargumenteed worden dat het toch opmerkelijk is dat u met uw gezin in Ali Awa zou blijven wonen moest u daadwerkelijk de door u aangehaalde problemen ondervonden hebben, Awa, en u niet uw toevlucht zoekt in Makhmour, de stad waar u toch het grootste deel van uw leven verbleven heeft. U haalde aan dat u zich niet kan vestigen in Makhmour omwille van de problemen met de PKK. Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen met de PKK begonnen in 2010 omwille van uw zoon. Hij zou met een muziekbond voor de PKK opgetreden hebben, waarna de PKK hem gevangen hield voor enkele maanden. Hij kon uiteindelijk ontsnappen (CGVS vader p.6, p.7). U kan evenwel niet aannemelijk maken dat u en uw gezin anno 2023 een vrees dienen te koesteren gelinkt aan de PKK. U woonde van 2015 tot 2019 in Bendiaan, Makhmour. In die periode ging u op en neer naar Ali Awa om de velden te bewerken. U, noch iemand van uw gezin heeft in die periode problemen gehad met de PKK. U verklaarde dan wel dat u het gevoel had dat u in de gaten gehouden werd, maar u bent in die vier jaar niet benaderd door de PKK. Ook uw echtgenote en uw dochter hebben in die periode geen concrete problemen ondervonden (CGVS vader p.7, p.8). Het betreft dan ook een loutere bewering van uw zijde die u allerminst kan substantiëren. In 2019 viel de PKK volgens uw verklaringen plots uw huis in Bendiaan binnen (CGVS vader p.7). U verklaarde dat de PKK vermoedde dat uw zoon thuis was en dat ze daarom binnenvielen (CGVS vader p.7). Uw zoon was op dat moment echter al negen jaar weg uit Makhmour, het is bijgevolg vergezocht dat de PKK plotseling zonder aanwijsbare reden uw huis zou binnenvallen. Jullie woonden al vier jaar in Makhmour zonder dat u of de rest van de familie benaderd werd of dat de PKK kwam verifiëren of uw zoon aanwezig was (CGVS vader p.7, p.8). Hiermee geconfronteerd kon u niet van repliek dienen. Bovendien kan er eveneens de vraag gesteld worden waarom uw zoon dermate belangrijk zou zijn voor de PKK dat ze hem na negen jaar nog steeds zouden viseren. U kwam niet verder dan aan te geven dat hij ooit voor hen gewerkt had en bijgevolg dus niet mocht stoppen (CGVS vader p.7). Het is niet aannemelijk dat de PKK negen jaar nadat uw zoon vertrokken is, nog steeds op zoek is naar hem en jullie hiervoor zou vervolgen, temeer jullie in de negen jaar na zijn vertrek geen persoonlijke problemen hadden met de PKK omwille van uw zoon ondanks het feit dat ze jullie huis (die indruk had u althans) gedurende vier jaar in de gaten hielden. U haalde voorts aan dat u bang was dat de PKK uw vrouw of uw dochter iets zou aandoen. Ook dit kan u niet concretiseren en is louter gebaseerd op een gevoel en niet op concrete gebeurtenissen. Uw echtgenote of dochter zijn, zoals eerder opgemerkt, niet in aanraking gekomen met de PKK (CGVS vader p.13, p.14). U verklaarde dat uw dochter en echtgenote nooit buiten gingen (CGVS Y. p.6, p.13 vader p.14). U heeft geen concrete aanwijzingen dat uw echtgenote of uw dochter iets dienen te vrezen van de PKK.

Wat betreft uw vrees gelinkt aan de Islamitische Staat (IS) kan er opgemerkt worden dat u geen persoonlijke vrees aanhaalt ten aanzien van de IS (CGVS vader p.3). U verwijst hiermee naar de algemene situatie in de regio (CGVS vader p.3). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient een verzoeker aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke en systematische vrees koestert. U heeft geen persoonlijke problemen gehad met de IS. U haalde aan dat wanneer geweten was dat IS in de regio was, de bewoners van het dorp tijdelijk het dorp verlieten. U heeft ze zelf niet gezien in het dorp de laatste jaren (CGVS vader p.8). U maakt nergens melding van persoonlijke problemen gelinkt aan de IS.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt verder dat uw echtgenote en dochter in 2021 een visum voor Frankrijk aangevraagd hebben (zie infomap). Uw echtgenote ontkende in alle toonaarden dat ze ooit een visum aanvraag. Ook na confrontatie en nadat haar gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen, verzaakte ze aan deze medewerkingsplicht (CGVS moeder p.4). Uw echtgenote beweerde hierop dat een kennis voorstelde om voor haar een visum aan te vragen, zonder dat ze zelf ook maar deze wens geuit had (CGVS moeder p.5). Deze verklaringen zijn allerminst geloofwaardig.

Het slaat immers op niets dat iemand voor zijn plezier visa gaat aanvragen voor personen zonder dat die personen zelf de wens uiten om het land te verlaten. Bovendien stelde uw echtgenote dat dit haar voorgesteld werd in 2016 (CGVS moeder p.5). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het paspoort afgeleverd werd op 3 juni 2021 en het visum in 2021 aangevraagd werd (zie infomap). Ook uw dochter ontkende dat ze een visum had aangevraagd (CGVS Y. p.11, p.12). Meer nog, uw dochter werd gevraagd sinds wanneer ze over een paspoort beschikte. Ook daar bleek ze niet naar waarheid te antwoorden. Ze verklaarde dat ze een paspoort had met een foto van haar kindertijd; het document werd lang geleden afgeleverd, in 2014 dacht ze (CGVS Y. p.9). Uit de visum-hit op naam van uw dochter blijkt dat ze samen met uw echtgenote in 2021 een visum voor Frankrijk aanvroeg. Meer nog, klaarblijkelijk staat er dat zowel uw dochter als uw echtgenote in Erbil geboren zijn en niet in Makhmour, zoals verklaard tegen de asielinstanties. Dat nu net deze paspoorten ontbreken in de procedure (documenten waarop objectieve basisinformatie inzake jullie afkomst genoteerd staat die niet in overeenstemming is met jullie verklaringen) doet vermoeden dat jullie informatie en documenten willen achterhouden. Dit temeer uw uitleg over de wijze waarop u deze documenten zou verloren zijn niet kon overtuigen, zoals supra toegelicht. De vaststelling dat er op de identiteitskaarten en de paspoorten niet dezelfde geboorteplaats vermeld wordt, doet vermoeden dat de identiteitskaarten vervalst zijn -hetgeen op grote schaal gebeurt in Irak- en jullie jullie werkelijk regio van herkomst proberen te verdoezelen (zie infomap).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De identiteitskaarten en de brief van Hashed el Shaabi werden supra reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen en de gedane vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil, waartoe Makhmour behoort, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak** -

Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil.

Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster (M.L.A.) luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op [...] januari 1969 geboren in Makhmour, Irak. U bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U woonde heel uw leven in Makhmour en op de boerderij in Ali Awa. Uw zoon S.H.H. (CG [...] o.v.[...]) had problemen met de PKK. Hij verliet hierdoor het land en vluchtte naar België, waar hij op 4 oktober 2010 erkend werd als vluchteling. De PKK was op zoek naar uw zoon en bedreigde uw echtgenoot. In 2010 bent u samen met echtgenoot M.H.S. (CG [...], o.v.[...]) en uw dochter S.Y.H. (CG [...] o.v. [...]) verhuisd naar de boerderij in Ali Awa. In 2014 nam de Islamitische Staat de regio in waardoor jullie het dorp verlieten en naar Qoush Oghlu vluchtten, waar jullie zeven maanden bij vrienden konden verblijven. Begin 2015 verhuisden jullie terug naar de wijk Bendiaan te Makhmour. U en uw dochter bleven altijd in de woning uit angst voor de PKK. Op een gegeven moment in 2019, vlak voor de corona-uitbraak, kwam de PKK langs in jullie woning. Ze forceerden de deur en vielen binnen. Ze bedreigden en sloegen uw echtgenoot en zeiden dat ze nog steeds op zoek waren naar uw zoon. Jullie verhuisden opnieuw naar de boerderij in Ali Awa.

De leden van Hashed el Shaabi kwamen verschillende keren naar de boerderij en wilden dat jullie vertrokken zodat ze de gronden van uw echtgenoot konden innemen. In november 2021 werd uw echtgenoot op de boerderij aangevallen en geslagen. Er werd tevens geschoten. U kwam buiten en zag uw echtgenoot op de grond liggen en dacht dat hij dood was. Uw echtgenoot maande u en uw dochter aan om terug naar binnen te gaan. Uw dochter werd bij haar arm gegrepen en mee naar de auto getrokken. U kwam tussen en ze lieten uw dochter uiteindelijk los. Op 9 december 2021 kregen jullie via de mukhtar van het dorp een brief van Hashed el Shaabi, waarin jullie gevraagd werd het dorp te verlaten, anders zouden jullie opgesloten worden. Jullie verlieten Ali Awa op 10 december 2021 en gingen naar Makhmour. Daar kwamen jullie uw schoonzoon S.F.S.S. (CG [...], o.v.[...]) tegen. Ook uw schoonzoon en uw dochter S.Fa.H.S. (CG [...]B, [...]) en uw dochter Ha. ondervonden problemen met Hashed el Shaabi. U, uw echtgenoot en uw dochter staken illegaal de grens met Turkije over en reisden naar Istanbul waar jullie anderhalve maand bleven. U heeft Fa. even gezien in Istanbul. Jullie reisden vervolgens verder naar België waar jullie op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw dochter Fa. en haar echtgenoot dienden op 25 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Het contact met Ha. is verbroken. Jullie weten niet waar ze is.

Ter staving van uw verzoek legt u een identiteitskaart neer en een brief van Hashed el Shaabi.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u een aantal psychische problemen heeft en hierdoor vergeetachtig was. Verder liet u optekenen dat u een hoge bloeddruk en hartproblemen had. U had echter geen documenten mee om uw medische en psychologische toestand te verduidelijken. U kon evenmin duidelijk uitleggen wat er nu precies aan de hand was (CGVS Fa. p.2, p.3).

Ook tijdens het onderhoud op de DVZ liet u geen bijzondere procedurele noden optekenen (zie DVZ Fa.). Na afloop van het persoonlijk onderhoud, toen u een document diende te ondertekenen, viel u flauw. Aangezien uw fysieke toestand niet voldoende snel stabiliseerde, besloten de opgeroepen ambulanciers de MUG erbij te halen. Eenmaal u gestabiliseerd was, werd u overgebracht naar het Sint-Pieters ziekenhuis te Brussel. Daar u op het einde van het persoonlijk onderhoud flauw viel, en u tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van bepaalde procedurele noden, kan gelet op wat voorafgaat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming volledig gelijkloopt met het verzoek dat door uw echtgenoot en dochter ingediend werd. In hoofde van uw echtgenoot en uw dochter werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert, kan ook aan uw verzoek geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot. Deze luidt als volgt:

"Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord of gearresteerd te worden door Hashed el Shaabi in Ali Awa omwille van de gronden. U koestert eveneens een vrees in Makhmour omwille van de PKK die nog steeds op zoek zou zijn naar uw zoon (CGVS Y. p.13, vader p.13).

Wat betreft de problemen in Ali Awa met Hashed el Shaabi kan er het volgende opgemerkt worden. In eerste instantie kan u niet aantonen dat u daadwerkelijk de eigenaar was van het stuk grond waar Hashed el Shaabi zijn oog op had laten vallen. U stelde dat de meerderheid van de Koerden in het dorp op stukken land van de Arabieren werkte (CGVS vader p.9). Sinds 2003 zouden de Koerden er stelselmatig weggetrokken zijn waarna het dorp grotendeels bevolkt werd door Arabieren. Sinds 2017 zouden er door Hashed el Shaabi nieuwe Arabische gezinnen naar de regio gebracht worden (CGVS vader p.10). U was de enige Koerd in het dorp die eigenaar was van een stuk grond. Uw grootvader zou het van de landbouwdienst hebben gekregen, vervolgens zou uw vader dit geërfd hebben en zo kwam het in uw bezit (CGVS vader p.12). Hoewel u eigenaar zou zijn geweest van dat stuk grond en dit toch de reden was waarom u dermate veel problemen zou hebben ondervonden met Hashed el Shaabi, kan u niet door middel van een eigendomsakte aantonen dat u dit daadwerkelijk bezat. U verklaarde dat u wel over eigendomsdocumenten beschikte, maar dat u deze kwijt bent geraakt onderweg. Dit kan niet overtuigen. Zo verklaarde u dat net deze documenten alsook jullie paspoorten (zie infra) afgenomen werden door de smokkelaar. De tas met de documenten lag bij de smokkelaar in de cabine van de vrachtwagen vooraan. Eens jullie uitgestapt waren in België startte de smokkelaar de vrachtwagen en reed hij weg met de tas. Merkwaardig genoeg beschikte u wel nog over jullie identiteitskaarten, woonstkaart en de brief van Hashed el Shaabi (CGVS vader p.17, p.18). Deze documenten zou u in uw jaszak bewaard hebben. Het CGVS kan uw verklaring voor het ontbreken van de cruciale documenten in uw relaas, met name de eigendomsakte van het stuk grond en de paspoorten, niet weerhouden. Het is immers een nietszeggende uitleg om het ontbreken van documenten te verklaren. U heeft bovendien geen aangifte gedaan in verband met de diefstal van deze documenten en kan uw verklaring dat de smokkelaar uw tas met kleren en documenten meegenomen heeft bijgevolg niet staven. De eigendomsakte raakt aan de kern van uw relaas. De andere Koerden, die stukken land pachtten, verlieten immers de regio zo gauw Hashed el Shaabi de gronden claimden, zo stelt u. Uw verzet had te maken met uw bewering dat u eigenaar was van deze grond. Dat u uw eigendomsdocumenten niet kan neerleggen en evenmin een aannemelijk verklaringen kan voorzien voor het ontbreken van de documenten is bijgevolg nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan u niet overtuigen aangaande de dreigbrief die u ontvangen zou hebben op 9 december 2021 en op basis waarvan u besloot het land te verlaten. U legde dit document neer (zie documenten). Het document werd tijdens het persoonlijk onderhoud vertaald door de daar aanwezige tolk en nogmaals na het persoonlijk onderhoud (CGVS Y. p.15). De tolk heeft de schrijffouten in het document in het geel gemarkeerd. Het document was afkomstig van en ondertekend door de vice-president van Hashed el Shaabi. De organisatie Hashed el Shaabi bestaat hoofdzakelijk uit Arabieren en is een overheidsinstantie. In de brief staan zeer veel schrijffouten. Dit ondergraaft de authenticiteit van het document. Er kan immers verwacht worden dat een document dat afkomstig is van de vicepresident van Hashed el Shaabi foutloos zou worden opgesteld, temeer deze brief klaarblijkelijk op grote schaal verspreid werd. Uw schoonzoon F. had immers exact hetzelfde document gekregen, enkel de naam en plaats waren anders (CGVS F. p.6). In de brief werd er gezegd dat u drie dagen de tijd kreeg om de regio te verlaten. Indien u dit niet deed, mochten u en uw familieleden gearresteerd worden en overgebracht worden naar de gevangenis (CGVS Y. p.15, p.16). U verliet naar eigen zeggen de dag nadat u de dreigbrief ontving het dorp. U ging verder en stelde dat u illegaal de grens met Turkije moest oversteken omdat u gezocht werd door Hashed el Shaabi. Dit is evenmin geloofwaardig. Uit uw verklaringen en de eis verwoord in de brief wordt u aangemaand om uw grond te verlaten. Het is duidelijk dat het Hashed om de grond te doen is en niet zozeer om u en uw familie.

U werd hiermee geconfronteerd. U hield echter vol dat de brief tot doel had om u te arresteren (CGVS vader p.17). U was er zelfs van overtuigd dat ze altijd de intentie hadden om u te arresteren. Ze waren echter bang van de juridische consequenties die uw arrestatie met zich zou meebrengen. Dit houdt geen steek. U verklaarde dat Hashed el Shaabi veel macht had en dat niemand iets tegen hen durfde te doen (CGVS vader p.17). Moest Hashed el Shaabi u daadwerkelijk willen arresteren, is het niet geloofwaardig dat ze u een brief zouden sturen waarin u drie dagen de tijd krijgt om uw grond te verlaten om vervolgens uw naam te melden aan de grensposten met de intentie om u alsnog te arresteren (CGVS vader p.17). Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen dat u een brief van Hashed el Shaabi ontvangen heeft en dat deze groepering u wil arresteren.

Voorts kan er aangestipt worden dat u van de problemen, meer bepaald de poging tot ontvoering van Y., vreemd genoeg geen enkele melding heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook uw echtgenote en Y. zelf hebben hier in het geheel niets van gezegd. Aan Y. werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om opmerkingen te formuleren aangaande het gehoor op de DVZ. Ook hier maakte ze geen melding van persoonlijke problemen die ze zou gehad hebben (CGVS Y. p.2). Nu kan er opgemerkt worden dat de poging tot ontvoering in se het enige element is dat uw dochter persoonlijk zou hebben meegemaakt. Er kan dan ook verwacht worden dat ze dit vermeldde bij de beschrijving van de door haar ondervonden problemen. Dat niemand onder jullie dit vermeldde tijdens het gehoor op de DVZ doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan (verslag DVZ vader, moeder, Y.).

Voorts kan er geargumenteed worden dat het toch opmerkelijk is dat u met uw gezin in Ali Awa zou blijven wonen moest u daadwerkelijk de door u aangehaalde problemen ondervonden hebben, Awa, en u niet uw toevlucht zoekt in Makhmour, de stad waar u toch het grootste deel van uw leven verbleven heeft. U haalde aan dat u zich niet kan vestigen in Makhmour omwille van de problemen met de PKK. Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen met de PKK begonnen in 2010 omwille van uw zoon. Hij zou met een muziekband voor de PKK opgetreden hebben, waarna de PKK hem gevangen hield voor enkele maanden. Hij kon uiteindelijk ontsnappen (CGVS vader p.6, p.7). U kan evenwel niet aannemelijk maken dat u en uw gezin anno 2023 een vrees dienen te koesteren gelinkt aan de PKK. U woonde van 2015 tot 2019 in Bendiaan, Makhmour. In die periode ging u op en neer naar Ali Awa om de velden te bewerken. U, noch iemand van uw gezin heeft in die periode problemen gehad met de PKK. U verklaarde dan wel dat u het gevoel had dat u in de gaten gehouden werd, maar u bent in die vier jaar niet benaderd door de PKK. Ook uw echtgenote en uw dochter hebben in die periode geen concrete problemen ondervonden (CGVS vader p.7, p.8). Het betreft dan ook een loutere bewering van uw zijde die u allerminst kan substantiëren. In 2019 viel de PKK volgens uw verklaringen plots uw huis in Bendiaan binnen (CGVS vader p.7). U verklaarde dat de PKK vermoedde dat uw zoon thuis was en dat ze daarom binnenvielen (CGVS vader p.7). Uw zoon was op dat moment echter al negen jaar weg uit Makhmour, het is bijgevolg vergezocht dat de PKK plotseling zonder aanwijsbare reden uw huis zou binnenvallen. Jullie woonden al vier jaar in Makhmour zonder dat u of de rest van de familie benaderd werd of dat de PKK kwam verifiëren of uw zoon aanwezig was (CGVS vader p.7, p.8). Hiermee geconfronteerd kon u niet van repliek dienen. Bovendien kan er eveneens de vraag gesteld worden waarom uw zoon dermate belangrijk zou zijn voor de PKK dat ze hem na negen jaar nog steeds zouden viseren. U kwam niet verder dan aan te geven dat hij ooit voor hen gewerkt had en bijgevolg dus niet mocht stoppen (CGVS vader p.7). Het is niet aannemelijk dat de PKK negen jaar nadat uw zoon vertrokken is, nog steeds op zoek is naar hem en jullie hiervoor zou vervolgen, temeer jullie in de negen jaar na zijn vertrek geen persoonlijke problemen hadden met de PKK omwille van uw zoon ondanks het feit dat ze jullie huis (die indruk had u althans) gedurende vier jaar in de gaten hielden. U haalde voorts aan dat u bang was dat de PKK uw vrouw of uw dochter iets zou aandoen. Ook dit kan u niet concretiseren en is louter gebaseerd op een gevoel en niet op concrete gebeurtenissen. Uw echtgenote of dochter zijn, zoals eerder opgemerkt, niet in aanraking gekomen met de PKK (CGVS vader p.13, p.14). U verklaarde dat uw dochter en echtgenote nooit buiten gingen (CGVS Y. p.6, p.13 vader p.14). U heeft geen concrete aanwijzingen dat uw echtgenote of uw dochter iets dienen te vrezen van de PKK.

Wat betreft uw vrees gelinkt aan de Islamitische Staat (IS) kan er opgemerkt worden dat u geen persoonlijke vrees aanhaalt ten aanzien van de IS (CGVS vader p.3). U verwijst hiermee naar de algemene situatie in de regio (CGVS vader p.3). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient een verzoeker aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke en systematische vrees koestert. U heeft geen persoonlijke problemen gehad met de IS. U haalde aan dat wanneer geweten was dat IS in de regio was, de bewoners van het dorp tijdelijk het dorp verlieten. U heeft ze zelf niet gezien in het dorp de laatste jaren (CGVS vader p.8). U maakt nergens melding van persoonlijke problemen gelinkt aan de IS.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt verder dat uw echtgenote en dochter in 2021 een visum voor Frankrijk aangevraagd hebben (zie infomap). Uw echtgenote ontkende in alle toonaarden dat ze ooit een visum aanvraag. Ook na confrontatie en nadat haar gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen, verzaakte ze aan deze medewerkingsplicht (CGVS moeder p.4). Uw echtgenote beweerde hierop dat een kennis voorstelde om voor haar een visum aan te vragen, zonder dat ze zelf ook maar deze wens geuit had (CGVS moeder p.5). Deze verklaringen zijn allerm minst geloofwaardig. Het slaat immers op niets dat iemand voor zijn plezier visa gaat aanvragen voor personen zonder dat die personen zelf de wens uiten om het land te verlaten. Bovendien stelde uw echtgenote dat dit haar voorgesteld werd in 2016 (CGVS moeder p.5). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het paspoort afgeleverd werd op 3 juni 2021 en het visum in 2021 aangevraagd werd (zie infomap). Ook uw dochter ontkende dat ze een visum had aangevraagd (CGVS Y. p.11, p.12). Meer nog, uw dochter werd gevraagd sinds wanneer ze over een paspoort beschikte. Ook daar bleek ze niet naar waarheid te antwoorden. Ze verklaarde dat ze een paspoort had met een foto van haar kindertijd; het document werd lang geleden afgeleverd, in 2014 dacht ze (CGVS Y. p.9). Uit de visum-hit op naam van uw dochter blijkt dat ze samen met uw echtgenote in 2021 een visum voor Frankrijk aanvraag. Meer nog, klaarblijkelijk staat er dat zowel uw dochter als uw echtgenote in Erbil geboren zijn en niet in Makhmour, zoals verklaard tegen de asielinstanties. Dat nu net deze paspoorten ontbreken in de procedure (documenten waarop objectieve basisinformatie inzake jullie afkomst genoteerd staat die niet in overeenstemming is met jullie verklaringen) doet vermoeden dat jullie informatie en documenten willen achterhouden. Dit temeer uw uitleg over de wijze waarop u deze documenten zou verloren zijn niet kon overtuigen, zoals supra toegelicht. De vaststelling dat er op de identiteitskaarten en de paspoorten niet dezelfde geboorteplaats vermeld wordt, doet vermoeden dat de identiteitskaarten vervalst zijn -hetgeen op grote schaal gebeurt in Irak- en jullie jullie werkelijk regio van herkomst proberen te verdoezelen (zie infomap).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De identiteitskaarten en de brief van Hashed el Shaabi werden supra reeds besproken."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen en de gedane vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil, waartoe Makhmour behoort, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak** -

Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger.

In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Wat betreft uw medische problematiek kan er opgemerkt worden dat u in Irak een medische behandeling genoot en dat deze niet van die aard is dat u omwille hiervan een verhoogd risico loopt om slachtoffer te

worden van willekeurig geweld (CGVS Fa. p.3). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de navolgende schendingen:

- "- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel."*

Verzoekers vatten het verzoekschrift aan met een korte theoretische toelichting inzake de samenwerkingsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoekers ontwikkelen het middel verder als volgt:

"4.2. MOTIEVEN

4.2.1. Aangaande de bijzondere procedurele noden

Het CGVS is van mening dat tweede verzoeker geen bijzondere procedurele behoeften heeft. EN meent rekening te hebben gehouden met de bijzondere procedurele behoeften van eerste verzoeker.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze beoordeling! Het staat onbetwistbaar vast dat beide verzoekers een kwetsbaar profiel hebben.

Beide verzoekers zijn al op leeftijd. De reis die zij maakten om tot hier te komen, heeft hen beiden getekend.

Er werd geen bijzondere procedurele noden geboden aan tweede verzoekster.

Zij gaf nochtans het volgende aan bij het begin van haar persoonlijk onderhoud: [...]

Met deze elementen werd absoluut geen rekening gehouden.

Wanneer tenslotte het persoonlijk onderhoud een einde nam en de tweede verzoekster te horen kreeg dat één van de mogelijkheden een negatieve beslissing was, begon zij hysterisch te huilen, waarna zij het bewustzijn verloor.

Het CGVS gaf zelf aan in haar beslissing dat de toestand van tweede verzoekster niet meteen stabiliseerde waarna een ambulance en zelf de MUG erbij werden gehaald.

Hieruit blijkt duidelijk dat het persoonlijk onderhoud een enorme impact heeft gehad op tweede verzoekster, te meer daar zij al hartproblemen had.

Dergelijke stress is ondraaglijk.

Ook de eerste verzoeker is vragende partij voor psychologische begeleiding! Doch gaf hij op zijn persoonlijk onderhoud aan hier geen geld voor te hebben: [...]

Het is duidelijk dat hij hierover nog niet was geïnformeerd.

Op heden is de eerste verzoeker actief op zoek naar psychologische begeleiding.

Het klopt dat verzoeker geantwoord heeft dat hij zich redelijk goed voelde in het begin van het persoonlijk onderhoud maar het CGVS weet goed genoeg dat het niet evident is voor een verzoeker van internationale bescherming om zich bloot te geven in het begin van het persoonlijk onderhoud bij een Protection Officer die ze nog nooit hebben ontmoet.

Tot op vandaag staat verzoeker op de wachtlijst om een afspraak te krijgen bij de psycholoog. Dit omwille van de grote werklast en het tekort aan personeel in het opvangcentrum waar hij verblijft.

Dit kan niet aan de verzoeker verweten worden.

Het CGVS is dan ook onbetwistbaar op de hoogte van zijn psychologische noden.

Zijn psychologische problemen worden niet in aanmerking genomen bij het bepalen van de kwetsbaarheid van de eerste verzoeker, noch in de procedure, noch in het kader van de beoordeling van vluchtelingenstatus, noch in het kader van de behoefte aan subsidiaire bescherming.

Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

De eerste verzoeker heeft ontegensprekelijk een kwetsbaar profiel. Verzoeker is gegriefd dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid.

Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan.

In België beschikt hij over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding, die ze in Irak niet kunnen voorzien.

Verzoeker kan aldus voor zijn psychische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund in Irak, als in België. Hem in die omstandigheden terugsturen naar Irak zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest!

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt: [...]

Het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bepaalt: [...]

Verweerster houdt geen enkele rekening met het psychisch lijden van de eerste verzoeker. Hem overdragen aan Irak waar hij terecht komt in erbarmelijke omstandigheden zonder kwalitatieve begeleiding maakt wel degelijk een schending uit van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het CGVS handelt nalatig door zijn kwetsbare profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Derhalve kan worden geconcludeerd dat verzoekers op grond van hun kwetsbare profiel als vluchteling moeten worden erkend.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd, minstens vernietigd.

4.2.2. Nopens de vrees voor vervolging

4.2.2.1. Algemeen

Het CGVS is van oordeel dat de verzoekers hun vrees voor vervolging niet aannemelijk kunnen maken. Zij acht het relaas van de verzoekers niet geloofwaardig.

[...]

4.2.2.2. Aangaande de medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht

Het CGVS beweert dat tweede verzoekster niet zou hebben voldaan aan haar medewerkingsplicht conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Het tegendeel is echter waar. Hieronder zet de tweede verzoekster uiteen op welke wijze zij heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht en waar het CGVS gefaald heeft in haar samenwerkingsplicht.

A/ Medewerkingsplicht

[...]

De tweede verzoekster verschaftte haar volle medewerking gedurende het persoonlijk onderhoud en beantwoordde alle vragen naar het beste van haar vermogen. Zij gaf namelijk aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan vergeetachtig te zijn omwille van haar mentale problemen.

De tweede verzoekster gaf correcte en coherente verklaringen over haar identiteit en leeftijd: [...]

Deze verklaringen komen overeen met haar authentieke identiteitskaart.

Hoewel deze in twijfel worden getrokken, is tweede verzoekster formeel.

Het CGVS meent namelijk dat er door tweede verzoekster en haar dochter in 2021 een visum zou zijn aangevraagd voor Frankrijk. Zowel tweede verzoekster, als haar dochter vielen compleet uit de lucht na het horen van deze veronderstelling. Zij hebben beiden nooit een dergelijk visum aangevraagd.

Tweede verzoekster zij hierover het volgende: [...]

Bovendien wist ze wel aan te geven een visum gehad te hebben voor Turkije.

Het feit dat tweede verzoekster bleef ontkennen, betekent misschien dat het ook de waarheid is.

Hiernaar gevraagd op consultatie bij de raadsman van verzoekers, kon de zoon van verzoekers hierover verklaren dat het in Irak gebruikelijk is dat mensen elkaars namen gebruiken voor dergelijke zaken.

Dat verzoekers bijgevolg het voordeel van de twijfel zouden moeten krijgen. Zij zijn dan ook nooit in Frankrijk geweest. Bovendien, waarom zou eerste verzoeker dan nooit dergelijk visum aangevraagd hebben?

Ook dit strookt niet met de tunnelvisie van het CGVS.

Tweede verzoekster gaf correcte en coherente verklaringen over zijn land(en) en plaats(en) van eerder verblijf: [...]

Tweede verzoekster gaf correcte en coherente verklaringen over de redenen waarom zij een verzoek indient (zie verder).

Bovendien konden verzoekers hun verklaringen staven aan de hand van authentieke documenten.

Ter staving van hun verklaringen legde verzoekers hun originele identiteitskaarten neer.

Wat meer kan er van verzoekers verwacht worden?

Hierbij dient in rekening te worden gebracht dat verzoekers hun land van herkomst op middelbare leeftijd hebben verlaten.

Bovendien zijn zij beiden weinig geschoold. Verzoekers hun intellectuele vermogen is dan ook beperkt. [...]

Dat hieruit duidelijk blijkt dat tweede verzoekster alle informatie deelde die ze had. Dat haar beperkte scholing en het vrouw zijnde haar parten speelde. Dat haar hele leven reeds werd geregeld door mannen en zij dus weinig wereldkennis heeft.

Doch bleek uit de bereidwillige antwoorden van de verzoekers op het persoonlijk onderhoud dat zij op de hoogte zijn van bepaalde praktische zaken die zij dan ook spontaan ter sprake brachten.

Toch bleef de Protection Officer aandringen op het beantwoorden van theoretische vragen die zij onmogelijk konden beantwoorden.

Daar waar verzoekers dan ook niet in staat waren bijkomende details te verschaffen, konden zij hier op een geloofwaardige wijze onderbouwen waarom zij van deze informatie niet op de hoogte konden zijn.

De motivatie van verweerster dat verzoekers niet zou hebben voldaan aan hun medewerkingsplicht is dan ook niet ernstig te noemen.

Verzoekers hebben ten volle hun medewerking verleend naar het beste van hun vermogens. Verweerster heeft geen rekening gehouden met hun persoonlijke omstandigheden.

B/ Samenwerkingsplicht

De medewerkingsplicht van de verzoeker neemt niet weg dat het CGVS voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daarbij dient het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud gerespecteerd te worden door de Protection Officer die het persoonlijk onderhoud afneemt.

Het persoonlijk onderhoud van de verzoeker werd uitgevoerd door de Protection Officer 'Katrijne' die berucht is vanwege haar vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging.

Ze aarzelt niet om de verzoekers regelmatig te onderbreken, sarcastische opmerkingen te maken en openlijk te spotten met de antwoorden van de verzoekers.

Nochtans dient het persoonlijk onderhoud te verlopen op onpartijdige, loyale en respectvolle wijze: [...]

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 9)

De verzoeker werd niet met respect behandeld maar bespot door de Protection Officer.

De toon en het taalgebruik werden niet aangepast. Integendeel.

De toon blijkt zelfs uit de notities van het persoonlijk onderhoud: [...]

De verzoekers en hun advocaat vonden de Protection Officer partijdig, discriminerend, respectloos en onprofessioneel.

De Protection Officer toonde geen greintje empathie.

Bovendien staat deze Protection Officer ook gekend om haar onzorgvuldige en onvolledige notities.

Nochtans dienen de vragen onpartijdig te zijn, nauwkeurig en net als de antwoorden volledig te worden vertaald en genoteerd: [...]

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 11)

Er ontbreken geregeld woorden en/of gehele zinnen zowel van verzoekers als haarzelf.

Door onvolledig te noteren werden alle emoties van de verzoeker weggelaten.

Vaak gaf verzoeker antwoord in volledige zinnen, daar waar de Protection Officer slechts enkele woorden hiervan noteerde.

Daarnaast heeft de Protection Officer nagelaten de notities zelf na te lezen op schrijf- en of typfouten, die talrijk aanwezig zijn en staat het bol van de afkortingen. Hierdoor wordt het zelfstandig lezen en vertalen ervan voor de verzoekers bemoeilijkt.

Er werd bij de vraagstelling ook onvoldoende rekening gehouden met de oudere leeftijd van verzoekers en hun gebrek aan opleiding.

Nochtans dienen de gespreksmethoden efficiënt te zijn en moet het taalgebruik aangepast worden aan de ontvanger en aan de context: [...]

Het was vaak niet duidelijk voor de verzoekers wat de Protection Officer van hen verwachtte.

De verzoekers werden meermaals onderbroken door de Protection Officer.

Er werden vaak meerdere vragen tegelijk gesteld.

De Protection Officer toonde regelmatig haar afkeur bij het stellen van follow-up vragen.

Ook in de beslissingen zelf staan enkele fouten, wat op onzorgvuldigheid wijst.

De tweede verzoekster haar geboortedatum is 01/07/1969 en niet 01/01/1969.

De eerste verzoeker is geboren in Ali Awa en niet in Makhmour.

Er is dan ook geen zorgvuldig onderzoek gevoerd door het CGVS aangezien het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet correct is verlopen. Verzoekers zijn tot het uiterste gegaan in hun medewerkingsplicht en hebben alle vragen naar het beste van hun vermogen beantwoord daar waar de Protection Officer als vertegenwoordiger van het CGVS hen nog geen minimum aan respect kon tonen.

4.2.2.3. Aangaande de beweerde ongeloofwaardigheden

Verzoekers volharden in hun relaas.

Zowel in Ali Awa, als in Makhmour hadden verzoekers een gegronde vrees voor Hashed el Shaabi, omwille van hun etnische verschillen. Verzoekers zijn Koerden. Zij worden op alle mogelijke manier het leven bemoeilijkt door de Arabieren ter plaatse.

Dat verzoekers gepoogd hebben verschillende keren te verhuizen, doch dat dit niet mocht baten.

Dat verzoekers het vele jaren gedoogd hebben, maar dat hun vrees erger werd. Te meer daar ook hun dochter bijna werd ontvoerd en eerste verzoeker meermaals werd geslagen.

Dat verzoekers vervolgens in Makhmour nog een bijkomende vrees hebben voor de PKK.

Dat het CGVS dit afdoet als een ongegronde vrees, omwille van het feit dat de zoon van verzoekers, die in 2010 vluchtte en vervolgens bescherming kreeg in België, omwille van zijn problemen met de PKK. Dat het CGVS dit dossier niet heeft gevoegd. Dat dit opnieuw een onzorgvuldigheid uitmaakt. Dat daaruit zou blijken dat de vrees van verzoekers op heden gegrond is, gelet op het feit dat hun zoon in het verleden deel uitmaakte van de PKK en aldus heel wat informatie heeft over hen. Dat dit de PKK allesbehalve behaagt. Dat de vrees van verzoekers aldus gegrond is.

Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van de vrees van verzoekers.

Verzoekers hebben geen enkele reden om hierover te liegen en legden uitgebreide verklaringen af die in lijn liggen met wat mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming.

4.2.2.4 Concluderend

Concluderend kan gesteld worden dat het persoonlijk onderhoud van verzoekers niet correct is verlopen en dat hiermee geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd door het CGVS.

Verzoekers konden weldegelijk geloofwaardige verklaringen afleggen maar het is de Protection Officer die zijn uitgebreide en correcte verklaringen niet mee in rekening neemt.

Verzoekers hebben een werkelijke vrees voor vervolging conform art. 48/3 Vw en dienen erkend te worden als vluchteling.

4.2.3. Nopens de subsidiaire bescherming

4.2.3.1. Algemeen

[...]

4.2.3.2. De regio van herkomst van verzoeker

Verzoekers zijn afkomstig van Ali Awa en Makhmour.

Zij leggen hier weldegelijk geloofwaardige verklaringen over af en konden dit onderbouwen aan de hand van hun authentieke identiteitskaarten.

De Protection Officer heeft de afkomst van verzoekers op geen enkel moment in twijfel getrokken, laat staan hen daarmee geconfronteerd.

Er kan dus geen twijfel bestaan over de regio van afkomst van verzoekers.

Het CGVS verwijst in haar beslissingen naar gedateerde rapporten. De rapporten dateren van 2022, 2021 en zelfs 2019??

Dit kan onmogelijk een duidelijk zicht geven op de actuele situatie in Irak.

Het CGVS gaf zelf al aan dat het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet worden rekening gehouden met 6 elementen. Deze elementen worden echter niet toegepast op verzoekers. Het louter verwijzen naar beoordelingen, zonder deze in casu toe te passen is opnieuw onzorgvuldig. Te meer daar het CGVS gebruik maakt van uiterst gedateerde rapporten.

Zelfs uit die gedateerde rapporten blijkt dat het gebied waarvan verzoekers afkomstig zijn, provincie Erbil, Makhmour, allesbehalve als veilig kan worden beschouwd.

Hoewel verzoekers op zich geen persoonlijke vrees hadden ten aanzien van ISIS moet hiermee rekening worden gehouden bij het beoordelen van de mogelijkheid op subsidiaire bescherming.

IS is tot op vandaag actief in de regio van verzoeker, zo blijkt uit het meest recente COI rapport over Irak dd. 23/02/2022 (beschikbaar via [...]).

En ook de PKK is nog aanwezig in de regio: [...]

Bovendien is Turkije ook actief militaire operaties aan het uitvoeren in de regio van herkomst van verzoekers tegen de Koerden, zo blijkt uit het meest recente COI rapport over Irak dd. 23/02/2022 (beschikbaar via [...]): [...]
Makhmour ligt zelfs in betwist gebied: [...].

2.2. Bij de aanvullende nota van 4 augustus 2023 brengt verweerder middels URL volgende landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Irak bij:

- UNHCR *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van mei 2019;
- EUAA *"Country Guidance Note: Iraq"* van juni 2022;
- COI Focus *"Irak – Veiligheidssituatie"* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *"Country of Origin Report Iraq: Security situation"* van januari 2022;
- EASO *"COI Report: Iraq – Internal mobility"* van 5 februari 2019.

2.3. Bij de aanvullende nota van 10 augustus 2023 voegen verzoekers volgende stukken:

4. *Dreigbrief al Hashd el Shabi + vertaling;*
5. *Woonkaart eerste verzoeker + vertaling;*
6. *Identiteitskaart eerste verzoeker + vertaling;*
7. *Identiteitskaart tweede verzoekster + vertaling;*
8. *Nationaliteitskaart zoon van verzoekers + vertaling;*
9. *Identiteitskaart zoon van verzoekers + vertaling*
10. *Belgische identiteitskaart zoon van verzoekers*".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekers stellen in het verzoekschrift ernstig gegriefd te zijn door de beoordeling aangaande hun respectievelijke bijzondere procedurele noden. Ze benadrukken dat ze beiden een kwetsbaar profiel hebben.

4.1. In de mate dat verzoekers in het kader van onderhavige procedure aanvoeren dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekers, rekening houdend met hun respectievelijke profielen van specifieke kwetsbaarheid, passende steun hebben gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekers de rechten moeten kunnen genieten en zich moeten kunnen gedragen naar de verplichtingen die hen worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

4.2. Blijkens de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker werden in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden aangenomen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een aantal medische en psychologische problemen ondervond. Zo had u een hoge bloeddruk, last van uw prostaat, en voelde u de rechterzijde van uw lichaam soms tintelen

en verdoven (CGVS vader p.2). Uw psychologische klachten hadden te maken met de onzekerheid inzake uw verblijfsstatuut in België. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aangeboden om zo gauw u een probleem ondervond tijdens het persoonlijk onderhoud dit te signaleren (CGVS vader p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg u last van druk op uw oog. Er werd door de protection officer gepolst of u in staat was om het interview verder te zetten, u antwoordde hier bevestigend op (CGVS vader p.14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij op zoek is naar psychologische begeleiding en op een wachtlijst staat. Hij betoogt dat zijn psychologische problemen niet in aanmerking worden genomen bij het bepalen van zijn kwetsbaarheid, noch in de procedure, noch in het kader van de beoordeling.

Verzoeker blijft echter bij loutere stellingen en licht niet toe op welke wijze de hem geboden steunmaatregelen tekortschoten. Verzoeker laat na uit te werken op welke wijze hij niet in staat was om zijn rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden.

De verwijzingen naar de verhoogde kwetsbaarheid van verzoeker in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 wijzigen niets aan de voorstaande vaststellingen. Verzoeker licht andermaal niet toe op welke wijze de hem geboden steunmaatregelen tekortschoten.

4.3. Blijkens de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster werden in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden aangenomen:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u een aantal psychische problemen heeft en hierdoor vergeetachtig was. Verder liet u optekenen dat u een hoge bloeddruk en hartproblemen had. U had echter geen documenten mee om uw medische en psychologische toestand te verduidelijken. U kon evenmin duidelijk uitleggen wat er nu precies aan de hand was (CGVS Fa. p.2, p.3).

Ook tijdens het onderhoud op de DVZ liet u geen bijzondere procedurele noden optekenen (zie DVZ Fa.). Na afloop van het persoonlijk onderhoud, toen u een document diende te ondertekenen, viel u flauw. Aangezien uw fysieke toestand niet voldoende snel stabiliseerde, besloten de opgeroepen ambulanciers de MUG erbij te halen. Eenmaal u gestabiliseerd was, werd u overgebracht naar het Sint-Pieters ziekenhuis te Brussel. Daar u op het einde van het persoonlijk onderhoud flauw viel, en u tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van bepaalde procedurele noden, kan gelet op wat voorafgaat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Hoewel in voormelde eerste alinea wordt aangegeven dat er in hoofde van verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, blijkt uit lezing van het geheel dat dit een materiële vergissing betreft en dat er in werkelijkheid geen procedurele noden werden aangenomen in hoofde van verzoekster.

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijks problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte.

Verder heeft verzoekster op geen enkel moment te kennen gegeven dat zij omwille van haar psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure.

Wel integendeel, bij aanvang van het persoonlijk onderhoud polste de *protection officer* naar eventuele medische of psychologische redenen, waarop verzoekster uitdrukkelijk stelde dat ze psychische problemen had, maar dat deze geen invloed zouden hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud

("Zijn er redenen medisch, psychologisch of andere die het goede verloop van het interview zouden kunnen belemmeren?", "Geen invloed maar wel wat psychische Problemen", "Wat zijn die dan?", "Hartproblemen en bloeddruk en ik ben door mentale situatie vergeetachtig. Ook moet ik vaak naar toilet", "Vraag maar, daar moet u niet mee inzitten. Wat is uw mentale situatie?", "Te maken met de situatie in makhmour en sindsdien kan ik me niet concentreren en ook vergeetachtig", "Heeft u daar documenten van, ik weet nog steeds niet wat uw probleem is?", "Daar had ik medische rapporten maar nu niet meer", notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2).

Bovendien blijkt dat verzoekster, haar leeftijd mee in acht genomen, haar psychologische problemen met geen enkel begin van bewijs heeft aangetoond, laat staan de invloed ervan op haar deelname aan de procedure. Uit een eenvoudige lezing van verzoeksters verklaringen blijkt verder duidelijk dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep (zie notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster). Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat ze alles goed had begrepen en maakte haar advocaat geen enkele opmerking met betrekking tot (de impact van eventuele psychologische problemen op) het verloop van het persoonlijk onderhoud van verzoekster (*"Ik heb geen vragen meer alles goed begrepen?", "Ja", "Tolk ook?", "Ja", "Wil iets zeggen of toevoegen?", "Neen", "Reden waarom u asiel aanvraagt k toelichten?", "Ja", "Meester", "Vaststellen dat het niet gemakkelijk is geweest, meneer emotioneel werd tijdens het interview als hij moest spreken en dat de familie behoort tot een minderheid die w belaagd en de vrouw is dubbel precair om dat ze vrouw is", notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10).*

De omstandigheid dat verzoekster na de beëindiging van het persoonlijk onderhoud, nadat zij te horen kreeg dat een negatieve beslissing één van de mogelijkheden was, hysterisch begon te huilen, flauwviel en naar het ziekenhuis werd gebracht, wijzigt niets aan het eerdere goede verloop van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, dan wel de asielprocedure in het geheel.

De verwijzingen naar de verhoogde kwetsbaarheid van verzoekster in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 wijzigen niets aan de voorstaande vaststellingen.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeksters rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. In de mate dat verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij voor zijn psychologische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier kan worden ondersteund in Irak als in België en dat hem terugsturen naar Irak een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou uitmaken, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker dit niet aantoon.

Verzoeker brengt geen psychologische rapporten bij die zijn psychologische toestand attesteren, noch brengt hij enig begin van bewijs bij waaruit blijkt dat het gebrek aan ondersteuning voor zijn voorgehouden psychologische problemen in Irak gelijkgesteld wordt aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ten overvloede blijkt uit lezing van het verzoekschrift dat verzoeker op heden in België op zoek is naar psychologische begeleiding en dus in België evenmin ondersteuning krijgt.

Hoe dan ook, verzoekers medische problemen, meer bepaald zijn voorgehouden psychologische problemen, houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6. De asielinstanties mogen van verzoekers om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over hun identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekers een bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken ervan.

Inzake verzoekers' identiteits- en reisdocumenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt verder dat uw echtgenote en dochter in 2021 een visum voor Frankrijk aangevraagd hebben (zie infomap). Uw echtgenote ontkende in alle toonaarden dat ze ooit een visum aanvraagde. Ook na confrontatie en nadat haar gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen, verzaakte ze aan deze medewerkingsplicht (CGVS moeder p.4). Uw echtgenote beweerde hierop dat een kennis voorstelde om voor haar een visum aan te vragen, zonder dat ze zelf ook maar deze wens geuit had (CGVS moeder p.5). Deze verklaringen zijn allerm minst geloofwaardig. Het slaat immers op niets dat iemand voor zijn plezier visa gaat aanvragen voor personen zonder dat die personen zelf de wens uiten om het land te verlaten. Bovendien stelde uw echtgenote dat dit haar voorgesteld werd in 2016 (CGVS moeder p.5). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het paspoort afgeleverd werd op 3 juni 2021 en het visum in 2021 aangevraagd werd (zie infomap). Ook uw dochter ontkende dat ze een visum had aangevraagd (CGVS Y. p.11, p.12). Meer nog, uw dochter werd gevraagd sinds wanneer ze over een paspoort beschikte. Ook daar bleek ze niet naar waarheid te antwoorden. Ze verklaarde dat ze een paspoort had met een foto van haar kindertijd; het document werd lang geleden afgeleverd, in 2014 dacht ze (CGVS Y. p.9). Uit de visum-hit op naam van uw dochter blijkt dat ze samen met uw echtgenote in 2021 een visum voor Frankrijk aanvraagde. Meer nog, klaarblijkelijk staat er dat zowel uw dochter als uw echtgenote in Erbil geboren zijn en niet in Makhmour, zoals verklaard tegen de asielinstanties. Dat nu net deze paspoorten ontbreken in de procedure (documenten waarop objectieve basisinformatie inzake jullie afkomst genoteerd staat die niet in overeenstemming is met jullie verklaringen) doet vermoeden dat jullie informatie en documenten willen achterhouden. Dit temeer uw uitleg over de wijze waarop u deze documenten zou verloren zijn niet kon overtuigen, zoals supra toegelicht. De vaststelling dat er op de identiteitskaarten en de paspoorten niet dezelfde geboorteplaats vermeld wordt, doet vermoeden dat de identiteitskaarten vervalst zijn -hetgeen op grote schaal gebeurt in Irak- en jullie jullie werkelijk regio van herkomst proberen te verdoezelen (zie infomap)."*

Voormelde motivering is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Verzoekers bieden geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster alle vragen beantwoordde naar haar beste vermogen en vergeetachtig is omwille van haar mentale problemen, dient andermaal hernomen dat verzoekster geen enkel psychologisch rapport bijbrengt ter adstructie van haar mentale en/of geheugenproblemen, laat staan dat zij omwille hiervan geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen.

Verder kan verzoekster niet volstaan met het louter opnieuw ontkennen dat zij en haar dochter in 2021 een visum voor Frankrijk zouden hebben aangevraagd.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers ontegensprekelijk dat het paspoort afgeleverd werd op 3 juni 2021 en het visum voor Frankrijk in 2021 aangevraagd werd.

Ook waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de verklaring van verzoekers' zoon tijdens de consultatie bij verzoekers' advocaat, met name dat het in Irak gebruikelijk is dat mensen elkaars namen gebruiken voor dergelijke zaken, kan deze loutere en ongefundeerde bewering niet worden aangenomen ter verklaring van de visumaanvraag voor Frankrijk door verzoekster en haar dochter.

Verzoekers blijven in het verzoekschrift voorts volharden dat zij hun originele identiteitskaarten hebben neergelegd, maar gaan voorbij aan de motivering en gevolgtrekking in de bestreden beslissingen dat de neergelegde identiteitskaarten en de niet neergelegde paspoorten verschillende geboorteplaatsen

vermelden, zodat het vermoeden rijst dat de identiteitskaarten niet authentiek zijn. Bovendien blijkt uit de vaststelling dat verzoekers hun paspoorten niet neerleggen en evenmin een bevredigende verklaring hebben hiervoor, dat verzoekers bewust informatie voor de asielinstanties achterhouden.

Verzoekers kunnen tot slot niet volstaan met de loutere verwijzing naar hun oude leeftijd en ongeschoold profiel ter verschoning van hun gebrekkige medewerking.

Verzoekers verwijzen in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 naar een passage uit het persoonlijk onderhoud van verzoekers' dochter, waaruit blijkt dat zij niet met zekerheid kon stellen tot welke provincie Makhmour behoort, en verschaffen uitleg over de provincie Ninawa of Ninive en de stad Mosoel. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij vervolgens menen dat hun verklaringen en die van hun dochter over hun afkomst wel waarachtig zijn. Ook het loutere feit dat zij hun reeds neergelegde woonstkaart en identiteitskaarten opnieuw neerleggen bij de voormelde aanvullende nota (stukken 5-7), kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen dienaangaande. Wat betreft het bewijs van Irakese nationaliteit van verzoekers' zoon (stuk 8), waarop staat te lezen dat zijn moeder, *in casu* verzoekster, in Ninewa is geboren, kan slechts worden vastgesteld dat dit bewijs van nationaliteit in kopie wordt bijgebracht, dat Irakese documenten op grootschalige wijze worden gefraudeerd en dat dit niets wijzigt aan de vaststelling dat deze geboorteplaats niet overeenstemt met de geboorteplaats zoals vermeld op verzoeksters paspoort dat zij niet heeft neergelegd. De Irakese identiteitskaart van verzoekers' zoon en zijn Belgische identiteitskaart (stukken 9-10, bij aanvullende nota) hebben louter betrekking op de identiteitsgegevens van verzoekers' zoon en zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De voorstaande vaststellingen in verband met verzoekers' identiteits- en reisdocumenten betreffen een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

7. Wat de samenwerkingsplicht betreft, wordt in het verzoekschrift geopperd dat het *“persoonlijk onderhoud van de verzoeker werd uitgevoerd door de Protection Officer ‘K.’ die berucht is vanwege haar vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging”*. Volgens verzoekers aarzelt ze niet om *“de verzoekers regelmatig te onderbreken, sarcastische opmerkingen te maken en openlijk te spotten met de antwoorden van verzoekers.”*. Verder wordt verwezen naar het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud (p. 9-12).

Vooreerst dient opgemerkt dat, indien verzoekers dergelijke aantijgingen wensen te formuleren - onder meer dat de *protection officer* in kwestie berucht is vanwege haar vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging - redelijk is te verwachten dat zij dit zouden staven of onderbouwen met enig begin van bewijs, *quod non*. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekers deze opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud pas in het verzoekschrift – en niet tijdens of op het einde van hun persoonlijk onderhoud – aanbrengen.

Naast enkele loutere, niet-geconcretiseerde aantijgingen en verwijzingen naar het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, beperken verzoekers zich tot een verwijzing naar enkele zinnen uit de notities uit het persoonlijk onderhoud, die luiden als volgt:

“Die mens gaat niet zelf voorstellen om ambassades af te schuimen om visa aan te vragen?”

(...)

Dat is totaal absurd dat beseft u toch ook?

(...)

Wie was die mens?

(...)

Heeft die mens ook een naam?

(...)

Hoe heet die?”.

Uit deze enkele zinnen, die bovendien worden weergegeven zonder de context van het gesprek waarin verzoekster zich zeer ontwijkend opstelt, kan geenszins een *“vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging”* worden afgeleid, noch dat de *protection officer* in kwestie niet aarzelt om *“de verzoekers regelmatig te onderbreken, sarcastische opmerkingen te maken en openlijk te spotten met de antwoorden van verzoekers.”*

Verder wordt in het verzoekschrift gesteld dat de *“verzoeker”* niet met respect werd behandeld, maar bespot, dat de toon en het taalgebruik niet werden aangepast, dat verzoekers en hun advocaat de

protection officer partijdig, discriminerend, respectloos en onprofessioneel vonden, dat de *protection officer* geen greintje empathie toonde, dat de *protection officer* ook gekend staat om haar onzorgvuldige en onvolledige notities, dat er geregeld woorden en/of gehele zinnen van zowel “verzoekers als haarzelf” ontbreken, dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de oudere leeftijd van verzoekers en hun gebrek aan opleiding, dat de verzoekers meermaals werden onderbroken door de *protection officer*, dat er vaak meerdere vragen tegelijk werden gesteld en dat de *protection officer* regelmatig haar afkeur toonde bij het stellen van follow-up vragen. Deze loutere en boude stellingen worden echter niet geduid met concrete passages uit het persoonlijk onderhoud. Evenmin kunnen deze blijken uit een lezing door de Raad van de respectievelijke persoonlijke onderhouden. Integendeel kan na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden van beide verzoekers wel worden vastgesteld dat verzoekers doorgaans met “u”/“uw” werden aangesproken en dat uit geen enkele van de aan verzoekers gestelde vragen enige vijandigheid, sarcasme of gebrek aan respect valt af te leiden.

Verzoekers verwijten de *protection officer* voorts te hebben “nagelaten de notities zelf na te lezen op schrijf- en of typfouten, die talrijk aanwezig zijn” en wijzen erop dat de notities bol staan van de afkortingen. Hoewel bepaalde delen van de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad afkortingen en typfouten bevatten, maken deze de verklaringen van beide verzoekers geenszins onleesbaar, noch tonen verzoekers aan dat de in deze notities voorkomende typfouten afbreuk doen aan de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers stellen dat er enkele fouten in de bestreden beslissingen zelf staan, met name de geboortedatum van verzoekster en de geboorteplaats van verzoeker, wordt vastgesteld dat de respectievelijke geboortemaanden van verzoeker en verzoekster inderdaad werden omgewisseld in de bestreden beslissing. Dit betreft een materiële vergissing. Het omwisselen van de geboortedata van verzoeker en verzoekster bij de bespreking van het feitenrelaas heeft echter geen impact op de motieven en conclusie van de respectievelijke bestreden beslissingen. Wat betreft de geboorteplaats van verzoeker blijkt uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker dat hij zelf stelde in Makhmour te zijn geboren (“Geboortedatum en plaats”, “Ik denk op 1/7/1962 in Makhmour”, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). De vermelding van Makhmour als geboorteplaats betreft bijgevolg geen fout in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat tonen verzoekers niet aan dat de betrokken *protection officer* onzorgvuldig of respectloos zou zijn geweest noch dat verweerder zou hebben gefaald in de samenwerkingsplicht.

8. Verzoekers stellen in het verzoekschrift te volharden in hun relaas. Ze wijzen op hun gegronde vrees voor Hashed el Shaabi, omwille van hun etnische verschillen. Daarnaast wijzen ze op hun vrees voor de PKK en halen ze aan dat hun zoon in 2010 vluchtte en bescherming kreeg in België omwille van zijn problemen met de PKK.

Verzoekers kunnen met de loutere volharding in hun asielrelaas geenszins volstaan om de terechte en draagkrachtige motiveringen van verweerder te weerleggen.

De elementen van de motivering die worden bijgetreden door de Raad luiden als volgt:

- verzoeker toont niet concreet aan dat hij eigenaar was van het stuk grond waar Hashed el Shaabi hun oog op had laten vallen en geeft evenmin een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van de eigendomsdocumenten (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12, p. 17, p. 18);
- de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde dreigbrief van 9 december 2021 zeer veel schrijffouten bevat, terwijl deze afkomstig is van de vicepresident van de organisatie Hashed el Shaabi én klaarblijkelijk op grote schaal werd verspreid, ondermijnt de authenticiteit ervan (notities van het persoonlijk onderhoud F., p. 6); bovendien is de bewering dat Hashed el Shaabi verzoekers zouden willen arresteren niet aannemelijk, gezien uit de brief en verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat het Hashed el Shaabi om de grond te doen is en niet om verzoekers' gezin (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 17);
- verzoekers noch hun dochter Y. hebben bij de DVZ melding gemaakt van de poging tot ontvoering van Y., wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan;
- indien verzoekers daadwerkelijk problemen hadden gekend in Ali Awa, valt niet in te zien dat verzoekers en hun gezin in Ali Awa zouden blijven wonen en niet hun toevlucht zouden zoeken in Makhmour, de stad waar verzoeker het grootste deel van zijn leven verbleven heeft; verzoekers verwijzingen naar de problemen van zijn zoon met de PKK bieden geen dienstige verklaring voor het feit dat verzoekers niet naar Makhmour verhuisden, aangezien niet aannemelijk is dat de PKK negen jaar nadat verzoekers' zoon vertrokken is nog steeds op zoek zijn naar hem en de PKK verzoekers hiervoor zouden vervolgen, temeer

verzoekers negen jaar na zijn vertrek geen persoonlijke problemen hadden met de PKK, ondanks het feit dat de PKK hun huis (die indruk had verzoeker althans) gedurende vier jaar in de gaten hielden;

- verzoeker heeft geen concrete aanwijzingen dat verzoekster of zijn dochter iets dienen te vrezen voor de PKK;
- wat betreft verzoekers vrees gelinkt aan IS wordt opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke vrees aanhaalt ten aanzien van IS.

Verzoekers slagen er met de loutere volharding in hun vluchtrelaas in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

9.1. Bij de aanvullende nota van 10 augustus 2023 brengen verzoekers de volgende stukken bij:

- “4. Dreigbrief al Hashd el Shabi + vertaling;
- 5. Woonkaart eerste verzoeker + vertaling;
- 6. Identiteitskaart eerste verzoeker + vertaling;
- 7. Identiteitskaart tweede verzoekster + vertaling;
- 8. Nationaliteitskaart zoon van verzoekers + vertaling;
- 9. Identiteitskaart zoon van verzoekers + vertaling
- 10. Belgische identiteitskaart zoon van verzoekers”.

9.2. Te dezen dient opgemerkt dat verzoekers de dreigbrief van Hashed el Shaabi, de woonstkaart van verzoeker, de identiteitskaart van verzoeker en de identiteitskaart van verzoekster reeds hebben neergelegd bij het CGVS en dat deze documenten reeds werden beoordeeld. Het louter opnieuw neerleggen van deze stukken wijzigt niets aan de voorstaande terechte en pertinente beoordeling van deze documenten.

9.3. Daarnaast dient vastgesteld dat verzoekers in de aanvullende nota argumenteren met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissingen inzake de dreigbrief en het feit dat verzoekers in Ali Awa bleven en niet naar Makhmour verhuisden. De Raad stelt vast dat deze argumentatie in de aanvullende nota niet beantwoordt aan de vereiste in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet aangezien dit niet aangenomen kan worden als ‘nieuwe elementen’ doch enkel als een verderzetting van het in het verzoekschrift ontwikkelde feitelijk verweer.

Artikel 39/76, § 1, tweede lid bepaalt te dezen:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

9.4. Ten overvloede wordt door de Raad vastgesteld dat de argumentatie in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 hoe dan ook niet in staat is de voorstaande terechte en pertinente vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers’ asielrelaas te doen ombuigen.

Verzoekers stellen in de aanvullende nota dat verweerder insinueert dat verzoekers deze brief hebben opgesteld en dat dit onmogelijk kan omdat zij analfabeet zijn.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat verweerder louter heeft gesteld dat de authenticiteit van de brief, die beweerdelijk zou zijn opgesteld in naam van de vicepresident van Hashed el Shaabi en op grote schaal zou verspreid zijn, wordt ondergraven door de vele schrijffouten. Nergens wordt gesuggereerd dat verzoekers deze brief zelf zouden hebben geschreven.

Waar verzoekers in de aanvullende nota stellen dat de PKK het minste van hun zorgen is en het voor hen niet mogelijk was om naar Makhmour te verhuizen omdat Hashed el Shaabi daar ook actief was, blijkt uit verzoekers’ verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans dat ze niet verhuisden omwille van de PKK (“Waarom bent u niet gewoon terug in makhmour gaan wonen?”, “Voor onze eer is het belangrijk als ik naar makhmour ga verwacht ik daar dat ik probleem krijg van pkk, ik was bang dat ze de mensen iets tegen mijn vrouw of dochter gaan doen, ik zei dat ik ga vertrekken met vrouw en dochter en risico niet nemen om hier op iets te hopen dat ze me met rust laten”, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). Dat verzoekers in de aanvullende nota plots beweren dat ze niet naar Makhmour konden

verhuizen omwille van Hashed el Shaabi, komt voor als een loutere *post factum* verklaring die is tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet kan worden aangenomen.

9.5. Waar verzoekers in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 ingaan op hun identiteitskaarten en de identiteitskaarten van hun zoon (stukken 5-10) kan worden verwezen naar bovenstaande motiveringen dienaangaande.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, alsook naar de motivering en informatie in de aanvullende nota van 4 augustus 2023, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie toont, mede gelet op de update van de veiligheidssituatie in Noord-Irak zoals meegedeeld door verweerder bij de aanvullende nota van 4 augustus 2023, niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief of verouderd is, noch dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie, alsook de aanvullende informatie van verweerder, bevestigen immers het geweld in Irak en in Noord-Irak dat in de bestreden beslissingen wordt beschreven en liggen in het verlengde van de motivering in de bestreden beslissingen. Dit klemmt te meer aangezien verzoekers zich in het verzoekschrift baseren op informatie beschikbaar op de website van het CGVS en omdat de COI Focus Irak, veiligheidssituatie van 26 april 2023, waarnaar verzoeker in de aanvullende nota van 10 augustus 2023 verwijst, tevens door verweerder werd bijgebracht bij de aanvullende nota van 4 augustus 2023 en werd betrokken in de update van de analyse van de veiligheidssituatie.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

13. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS